

det i dag ikke muligt at sige. Der er drøftelser i gang. Det første møde fandt sted, da NATO's generalsekretær, Solana, besøgte Moskva den 20. januar i år. Nye møder vil følge, og kontakterne på mange ledder er i fuld gang. Der er kontakter mellem amerikanerne og russerne, der er kontakter via NATO's generalsekretær og via førende vestlige stats- og regeringschefer.

Danmark er også en del af den udveksling af kontakter, undersøgelser, sonderinger, som finder sted. Jeg kan oplyse, at den russiske udenrigsminister, hr. Primakov, kommer til Danmark den 27. februar i år. Samtidig med at man på mange ledder og kanter søger at udvikle et nyt og et særligt forhold mellem NATO og Rusland, søger man på en række måder, og jeg beskrev dem i mit første indlæg, at understøtte denne proces og lad mig nævne især to, tre centrale bestræbelser:

Den udtalelse om atomvåben, som er indeholdt i det sidste NATO-kommuniké fra december 1996, og som russerne selv tillægger betydning, og at CFE-forhandlingerne snart går i gang, hvad der er af overmåde stor betydning for netop Rusland.

Der er enighed om at modernisere CFE-traktaten. Forhandlingerne i Wien påbegyndes snart, og i lyset af, og det er jo det centrale, at blokkene er opløst, vil man formentlig gå bort fra den gruppestruktur, som findes i den nuværende traktat. Det er sandsynligt, at vi ender med lavere lofter, og det kan ikke afvises, at resultatet vil omfatte ensidige styrkereduktioner fra nuværende og kommende NATO-landes side, som jeg udtalte i mit første indlæg. Vi må se, hvor langt man kan nå; disse forhandlinger er vigtige og vil altså gå i gang om ganske kort tid.

Tilsvarende er arbejdet inden for OSCE med den såkaldte sikkerhedsmodel for det næste århundrede af overordentlig central betydning. Den danske regering har her et særligt ansvar, og vi har gjort det ganske klart, at vi ikke agter at vente til efter NATO-udvidelsen med at sætte fuldt tryk på det arbejde i Wien. Ved OSCE går arbejdet med at udforme, at udvikle de ideer, de arbejdsprogrammer, som er indeholdt i Lissabonvedtagelserne fra topmødet, i gang, og vi vil som formandsland gøre vort bedste for, at denne diskussion om det arbejdsprogram, som topmødet vedtager, kan føres så langt frem som muligt under vort formandskab.

Det er hensigten, at formandslandet, dvs. jeg, skulle rapportere til OSCE's udenrigsminister-

møde, der finder sted i København i december måned, og vi vil anstrenge os for, at der på det møde kan afgives en rapport om arbejdet med sikkerhedsmodellen, som er substantiel, og som bringer arbejdet fremad.

Jeg er blevet spurgt om et forslag fra den franske præsident om et møde mellem fem nationer, inkl. Rusland, til forberedelse af et udspil til Europas sikkerhedsstruktur. Jeg har også set i pressen, at USA ikke har modtaget et sådant forslag fra den franske regering, og at man i USA ikke finder sådanne overvejelser hensigtsmæssige, og det er også min opfattelse, at det er at foretrække, at alle NATO-lande – store som små – helt og fuldt er med i forhandlingerne om de aftaler, som NATO skal indgå med Rusland; det vil være det helt naturlige i en alliance af NATO's karakter.

Jeg har siddet og moret mig lidt over den diskussion om høje og duer, som udspandt sig, og lad mig da sige som min opfattelse, at når en sådan diskussion overhovedet kan udfolde sig i dag, skyldes det nok ikke så meget, at de af os, der har været med i en del år, har ændret grundsynspunkter, men simpelt hen, at de politiske omstændigheder har forandret sig fundamentalt og det derfor i dag er muligt at nå til en ny enighed på et meget bredt grundlag.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal beklage, at jeg kommer efter udenrigsministeren, men jeg blev opholdt af en telefonsamtale udenfor.

Jeg skal kort redegøre for Dansk Folkepartis holdning, og jeg vil meget gerne sige, at NATO er en organisation, som Dansk Folkeparti naturligvis helhjertet støtter og er en varm tilhænger af. De år, hvor Danmark førte fodnotepolitik, var utrolig flove og skammelige, og egentlig er det utroligt, at vi ikke fik besked om, at den slappe, feje holdning, som vi indtog, var totalt uacceptabel.

Der er selvfølgelig en stor og begrundet bekymring for, hvordan udviklingen vil gå i Rusland, og lande, der har grænser op til Rusland, som tidligere har haft problemer med Rusland, som har været undertrykt, eller som har været underlagt det store Sovjet, ønsker, at der nu sker et eller andet.

Det er en god udvikling, der har været i gang i Europa med Murens fald, opløsningen af Sovjetunionen og de mange andre ting, som igenem en årrække er sket.